

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologiæ Polemicæ Universæ

Pichler, Vitus

Augustæ Vindellicorum, Anno MDCCXIII.

Art. I. Romanus Pontifex est Ecclesiæ Caput, Christi Vicarium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39374

fenfus ; quia habet multas rationes valde probabiles , vel etiam moralem certitudinem (pro ratione diligentiae adhibitae) de sua iustitia , & salute . Atque sic nec fumus clari & honorum operum ne-

gligentes , nec pusillanimes . Spem quidem habemus firmissimam in meritis Christi , sed non absolutam certitudinem .

CAPUT IV.

De Capite verae Ecclesiae , nimirum de Papa.

ARTICULUS I.

Romanus Pontifex est Ecclesiae Caput , Christi Vicarium.

SUMMARIUM.

1. <i>Præstantia,</i>	14. <i>Nomine Petri non intellexit Christus omnes fideles , nec omnes Apostolos.</i>
2. <i>Et ordo præsentis doctrine.</i>	15. <i>Paulus nec superior nec equalis fuit Petro quoad jurisdictionem.</i>
3. <i>Aliquod Ecclesiae à Christo constitutum esse Caput , exigit providentia Christi,</i>	16. <i>Qua ratione dicantur ceteri Apostoli fundamentum Ecclesiae , solvere super terram , pascere gregem.</i>
4. <i>Et Scriptura satis aperte prodit.</i>	17. <i>Quæ mens S. Augustini.</i>
5. <i>Adeoquæ regimen Ecclesiae debet esse visibile , & Monarchicum.</i>	18. 19. 20. <i>D. Petrus in suo Primatu & Pontificatu debuit habere aliquos Successores.</i>
6. <i>Respondetur ad ea , quæ opponuntur ex Scriptura,</i>	21. <i>Qui non fuerunt alij , nec hodie sunt alij , quam Romani Pontifices , quia succedunt in illa Cathedra , quam Petrus ad Pontificatum evellam moriens reliquit.</i>
7. <i>Et ad alias argutias.</i>	22. <i>Qui semper propterea exercebant jurisdictionem in omnes fideles , quin & Episcopos per Orbem Christianum existentes.</i>
8. 9. <i>Regimen Ecclesiae non est penes Principes Politicos ,</i>	
10. <i>Nec plures Ecclesiasticos,</i>	
11. <i>Sed fuit promissum soli Petro.</i>	
12. <i>Et collatum eidem à Christo.</i>	
13. <i>Quem Petri Primatum & Pontificatum supremum , etiam multa prærogativa , quibus Petrus præ alijs Apostolis emicuit , confirmant ; nisi & SS. Patrum sententia.</i>	

23. Adstipulante perpetuo & communi sensu fidelium & SS. Patrum.
24. An Romanorum Pontificum Successio in Primatu Petri sit Juris Divini?
25. Qualis sit electio legitimi Pontificis Romani.
26. Impudenter negatur, Petrum aliquando fuisse Romam.
27. Defenditur ejus Successio in Sede Romana.
28. Quam non impediunt Pontificum divitia, & quorundam scelera.
29. Non Subjacent Principibus Saecularibus.
30. Ut perperam aliqui probare nituntur ex S. Gregorio M. ubi etiam de titulo Universalis Episcopi.
31. Fabula de Papa femina exploditur.
32. Ubi & calumnia de Papa Antichristo.
33. Series omnium Pontificum Romanorum, ex qua ostenditur, quam pauci respective fuerint scelerati.

1. **P**er Caput Ecclesiae intelligitur Princeps, Gubernator, & Rector Ecclesiae, atque Supremus fidelium Pastor. Caput primum, principale, absolutum, independens, ac invisibile est ipse Christus, de quo nullus Christianus dubitat: proinde hic loci de Christo (cujus Divinitatem jam alibi demonstravimus contra Paganos, Judaeos, & Arianos haereticos, Humanitatem vero non esse ubique, evidenter ostendam infra de Eucharistia contra Lutheranos Ubiquistas) sermo non erit; sed de Capite secundo, Vicario Christi, subordinato, atque visibili, nimirum de Summo Pontifice, quem canes pejus & angue semper oderunt omnes Haeretici, & praecipue moderni temporis Sectarii, Lutherani & Calvinistae, probe gnari, actum esse de sua Secta, ubi sua Romano Pontifici stat auctoritas. Una igitur ex praecipuis fidei controversiis est de Summo Pontifice, ex qua ferè pendet Summa rei Christianae.

R. P. Pichler Theol. Polemica.

2. Ut autem ordinatè procedamus, statuemus 1. aliquod Ecclesiae Caput Christi vicarium, & visibile ab ipso Christo esse constitutum. 2. Istud Caput fuisse D. Petrum. 3. Ejusque in supremo Ecclesiae regimine Successores. 4. Scilicet Romanos Pontifices. Atque haec absolvemus Articulo I. adjiciemus enim Articulum II. de Conciliis propter materiae connexionem; siquidem controversum est, an solus Pontifex sine vel cum Concilio Generali sit supremum Ecclesiae Caput, & legitimus Judex in rebus fidei & morum Decretis. Itaque in hoc II. Articulo agemus 1. de Conciliorum natura, varietate &c. 2. An Papa sit supra Concilium: subnectemus III. Articulum, investigaturi, an Papa etiam extra Concilium sit legitimus Controversiarum fidei Judex, scilicet Universalis, Summus, Infallibilis. Omnia pro ratione instituti succinctè, simul tamen, quantum fieri potest, clarè & solidè.

T t 2

§. I.

S. I.

Aliquod Ecclesiae Caput, Christi vicarium, ab ipso Christo constitutum est.

3. **P**robatur 1. quia id exigit providentia & sapientia Christi, qui in caelos ascendens desijt esse praesens Ecclesia quoad Humanitatem suam & visibilem gubernationem, quae tamen necessaria est fidelibus. Debuit igitur Christus constituere aliquem Vicarium, qui loco sui ipsis praesentet visibiliter cum suprema potestate, & aliquod Caput, proportionatum membris, quae sunt meri homines sensibiles, sensibile & visibile regimen requirentes. Ferè sicut Rex Politicus suo Regno constituere solet Pro-Regem, quando ipse est absens.
2. quia id exigit utilitas fidelium, ut scilicet in suis necessitatibus habeant sensibile refugium, in rebus dubijs certum oraculum, in suis gravaminibus familiarem accessum.
3. Quia id exigit uniformitas fidei: debent enim omnes fideles in rebus fidei prorsus idem sentire, idem credere: quod fieri nequit in tanta diversitate iudiciorum, nisi detur unus Rector & Iudex summus, qui à Christo constitutus, & à Spiritu S. directus, infallibiliter doceat omnes, & cuius sententiae acquiescant omnes.
4. Confirmatur solidè 1. ex S. Scriptura, quae Ecclesiam comparat Regno Dan. 2. *Ovili* Jo. 10. *Exercitus* Ordinato Cant. 6. *Domus*. 1. Tim. 3. *Navis* 1. Petri 3. Atqui in Regno unus est Rex, in Ovili unus Pastor, in Exercitu unus Imperator seu Dux supremus, in Do-
- mo unus Paterfamilias, in Navi unus Gubernator. 2. Ab exemplo Synagogae, quae semper tegebatur ab uno summo Sacerdote visibili, adeoque ejus Regimen fuit Monarchicum; quod genus regiminis est optimum ex communi Sapientiam sensu, Orbis universi usui, & ipsius Naturae magisterio. Sed utique Christus non minus providerit Ecclesiae de optimo regimine, quam provifum fuit Synagogae, quae solum erat ancilla, aliquando repudianda, Ecclesia verò est dilecta sponsa Christi, nunquam deferenda. 3. ex facto Christi, D. Petro Primatum inter omnes Apostolos & Fideles conferentis, ut dicitur §. sequente. Interim ex dictis
- Colliges 1. Caput Ecclesiae semper esse debere *visibile*, seu tale, quod à membris seu fidelibus videri, audiri, consulti, & sensibilibus percipi possit.
2. Regimen Ecclesiae esse Monarchicum, seu tale, in quo unus praestet omnibus, quamquam non sit *purè* Monarchicum, sed temperatum ex Aristocratico & Democratico, quatenus praeter supremum Caput, scilicet Papam, instituti sunt Episcopi (qui sunt veri Principes & Pastores animarum, non meri Vicarii Papae) & quatenus nemo est, etiam ex infima plebe Christianorum, qui non possit fieri Episcopus aut Papa, si habeat dotes tanto muneri convenientes. Quippe Monarchia taliter

liter temperata ex Aristocratia & Democra-
 cratia videtur esse optimus regendi
 modus, tum quia sic subordinati Prin-
 cipes, si non sint præcise Vicarij, com-
 missos sibi subditos minùs negligunt, sed
 diligentius curant tanquam rem propri-
 am, tum quia sic summæ dignitates
 conferuntur optimis, cum excludatur
 hæreditaria successio.

6. Ob. 1. Christi Regnum non est de
 hoc mundo Jo. 18. ergo non datur unus
 Rex seu Monarcha Ecclesiæ in hoc
 mundo. 2. Deus ipse reprehendit
 Israëlitas, quòd Regem postulassent,
 1. Reg. 8. ergo Deo non placet regi-
 men Monarchicum. 3. Christus re-
 prehendit discipulos, quòd contende-
 rint de Primatu Luc. 22. ergo in Eccle-
 sia nullus est cæteris superior. 4. Non
 expedit, Orbem universum regi ab
 uno principe in rebus politicis: ergo
 neque in spiritualibus.

R. ad 1. Non est de hoc mundo,
 hoc est, mundanum, politicum, &
 sæculare C. non est Monarchicum. N.
 A. & C. Ad. 2. Non reprehendit,
 quia absolutè postulabant Regem, sed
 quia postulabant talem regem, qui
 quasi independens à Deo more Genti-
 lium regeret populum Israëliticum,
 cui antea præerant Judices. Tanquam
 Pro-Reges Dei; ait enim ad Samuelem
 Deus: *non te abiecerunt, sed me, ne
 regnem super eos.* Ad 3. Christus
 reprehendit, quòd *ambitiose* contē-
 derent de Majoritate, & rectè, quam-
 vis enim Christus voluerit aliquem fa-
 cere Majorem cæteris, nullus tamen
 potuit sine culpa hanc dignitatem am-
 bire, multò minùs despotice regere, ut

reges gentium solebant; dixit enim,
vos autem non sic, quasi diceret, quam-
 vis unus *inter vos major sit, fiat sicut
 minor*, eiusque imperium non sit super-
 bum, despoticum, & tyrannicum, sed
 humilitate, suavitate, & charitate con-
 ditum, atque ministeriale. Ad 4. N.
 C. & parit. Nam ad conservationem
 Ecclesiæ necesse est, ut omnes idem
 sentiant circa res fidei, iisdemque Sa-
 cramentis &c. utantur; quòd ad con-
 servandum statum Politicum necesse
 non est. Si tamen aliquis Monarcha
 Mundi haberet tam fideles Principes
 subordinatos, ut per eos totum Mun-
 dum gubernare posset, non video, cur
 id non expediret.

Dices. Paulus hierarchiam Ecclesiæ
 commemorans Ephes. 4. nullo apice
 meminit alicujus Capitis, vel Regimi-
 nis Monarchici: ergo. R. imprimis
 ibi Paulus non describit hierarchiam Ec-
 clesiasticam & ordinem Ministerij, sed
 varià dona, quæ sunt in Ecclesia. Dein
 transeat, quòd describat hierarchiam,
 negatur autem, quòd Capitis implicite
 non meminerit: ait enim: *ipse dedit
 quosdam quidem Apostolos &c. alios
 autem Pastores & Doctores ad con-
 summationem Sanctorum &c. in ad-
 ficationem Corporis Christi, donec oc-
 curramus omnes &c.* En! Apostoli nomi-
 nantur primi, adeoque velut capita re-
 liquorum fidelium, & simul insinuat,
 hanc hierarchiam fore usque ad finem
 Mundi: atqui ex alijs Scripturæ locis
 constat, nulli Apostolorum promissam
 fuisse perpetuitatem in gubernanda Ec-
 clesia, nisi uni Petro, cui dictum est:
rogavi pro te, ut non deficiat fides tua
 Ti. 3. Luc.

Luc. 22. *Super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam, & porta inferi non prevalebunt adversus eam.* Mat. 16. ergo Paulus tacite insinuavit regimen Apostolicum Ecclesiae, semper futurum usque ad finem Mundi, fore penes Petrum, & ejus in gubernanda Ecclesia successores, adeoque semper fore Monarchicum. Quamvis igitur omnibus Apostolis data sit potestas illimitata in omnes fideles sine restrictione ad certum locum, tamen non fuit ordinaria, sicuti Petri (Capitis & Pastoris ordinarii) in qua succederent alij usque ad finem Mundi, sed tantum fuit delegata, extraordinaria, & sine perpetua successione.

Ceterum miror, heterodoxos adeo laborare, ut excludant unum Caput supremum, Christi in terris vicarium; cum tamen interim ipsi vel universum populum Christianum praeficiant toti Ecclesiae, qui hujus regimen volunt esse Democraticum seu populare, vel saltem cujuslibet communitatis & Ecclesiae particularis particularem Pastorem & Rectorem ceu caput sub Christo agnoscant, constituentque. Si Pastorem primum omnino è terris sublatum, & collocatum in caelis velitis; cur manent secundi & tertij Pastores in terris? Si in terris admittatis oves visibiles, & pro his pastores medios & infimos pariter visibiles? quid prohibet etiam primum aliquem (post Christum) pariter visibilem admittere in terris?

7. Ob. 2. Christus est Caput Ecclesiae; ergo si aliud praeter ipsum statuatur, Ecclesia fit biceps & monstruosa. 2. Christus est Sponsus Ecclesiae: atqui

Sponsus non patitur alium sponsum, etiam subordinatum tantum. 3. *Multri unum Corpus sumus in Christo, singuli autem alter alterius membra.* Rom. 12. ergo omnes fideles, etiam Papa, sunt membra, & nullus est Caput. 4. Si Papa potest dici *Caput Ecclesiae*, tunc Ecclesia potest dici *Corpus Papae*, quia Caput & Corpus sunt correlativa: sed Ecclesia non dicitur Corpus Papae, sed Corpus Christi: ergo.

R. Ad 1. Quamquam Christus sit Caput primum, principale, & nunc invisibile, nihilominus tamen sine absurdo & monstruositate poterit admitti aliud Caput Ecclesiae secundarium, subordinatum, ministeriale, & visibile; sicut mulier non dicitur biceps & monstruosa, quamvis praeter caput physicum & proprium habeat etiam morale & alienum, nam *Caput mulieris vir est.* Eph. 5. Et utique Regnum praeter Regem absentem potest habere caput vicarium, scilicet Pro-Regem. Ad 2. Allegoria de Sponso & Sponsa rectè quidem accommodatur Christo & Ecclesiae, non tamen in omnibus; sicut & allegoria de Capite & Corpore; nam Corpus physicum non potest habere unum Caput principale, & alterum subordinatum, quamvis id de Corpore Morali & Mystico dici possit. Pari modo in Moralibus absurdum non est, Vicarium esse Sponsum Reginae subordinatum, licet in Physicis desponsationibus absurdum foret. Ad 3. Papa est quidem etiam membrum Ecclesiae, & quidem praecipuum, si Christus consideretur ut Caput, per internum & spirituale influxum efficiens Ecclesiam.

non tamen si Christus consideretur ut Caput gubernans Ecclesiam; nam ad Ecclesiam exterius & sensibilibus gubernandam necesse habuit aliud Caput, fidelibus proportionatum, sibi substituere, nempe Papam. Ad 4. N. sequentiam. Quamvis enim Caput primum & Corpus sint correlativa, & mutuo ad se invicem dici possint, non tamen mutuo de se dici necesse est Caput *secundarium* & Corpus; sicut Regnum non dicitur esse Pro-Regis, sed Regis tantum.

Ob. 3. Etiam si admittatur aliqua suprema potestas in Ecclesia, tamen opus non est admittere Papam, sed dici potest, eam residere in Principe Politico: ergo. 2. dici potest, eam residere in pluribus Principibus Politicis simul, seu in Magistratu seculari. 3. vel saltem in Principibus Ecclesiasticis, seu in Episcopis pluribus. Atque sic regimen Ecclesiae non erit Monarchicum, sed Aristocraticum, hoc est, penes Optimates.

R. N. A. Ratio negandi est 1. quia regimen Ecclesiae est spirituale & supernaturale, ordinatum ad animas perdendas ad felicitatem supernaturalem: tale autem regimen non competit ulli Principi seculari. 2. quia Apostolis dictum est à Christo: *pasce oves meas Jo. 21. quodcumque solveris &c. quaecumque alligaveris &c. Mat. 16. & 18.* Non autem ulli Principi seculari: si autem hanc potestatem non acceperunt à Christo, eam utique non habent; quia nec habent à se, nec à populo universo, cum populo nunquam fuerit concessa. 3. quia nullus est assignabi-

lis Princeps secularis, cui totus parcerit, vel pareat Orbis Christianus: atqui Capiti Ecclesiae debent parere omnes omnino Christiani. Ad 2. In Magistratu politico, ex pluribus constante, non posse residere potestatem spiritua-lem & supernaturalem gubernandi Ecclesiam, patet ex rationibus negandi primum adductis, nempe quia spiritua-lem Magistratus Politicus non habet à se, nec habet à Christo, nec illus est Magistratus secularis, cui obediat totus Orbis Christianus. Ad 3. constabit tum ex ijs, quae asseremus §. sequenti pro Primatu Petri, tum ex ijs, quae disseremus de Superioritate Pontificis supra Concilium, tum ex iam dictis, tum ex eo, quod Episcopi raro congregentur aut congregari possint, adeoque Ecclesia serè semper destituta foret Rectore: Episcopi enim seorsum singuli nihil ordinare aut decernere possunt pro universa Ecclesia.

Dices 1. Omnes jubentur subesse Regi quasi praecellenti 1. Petri 2. Et Magistratus secularis *Non sine causa gladium portat, Dei enim Minister est Rom 13.* ergo Princeps & Magistratus secularis acceperunt potestatem in omnes Christianos à Deo. R. Omnes jubentur subesse Regi in rebus politicis, non Ecclesiasticis & spiritualibus. Gladium portat ut Minister Dei ad custodiendas Leges Divinas, & ad defendendam Ecclesiam, non ut Judex, vel Interpretes Legum Divinarum & Ecclesiasticarum.

Dices 2. Actorum 15. *convenerunt Apostoli & Seniores videre de verbis &c.* Et Paulus act. 2. dicit Episcopis

pis: attendite vobis & universo gregi, in quo vos Spiritus S. posuit Episcopus regere Ecclesiam DEI. Ergo regimen Ecclesiae est penes Optimates, Seniores, & Episcopos, non apud unum Monarcham. R. N. C. Cur enim Monarcha seu supremus Princeps non possit alios

sibi subordinatos adhibere in consilium; & sic communi sensu aliquid decernere, aut exequi per alios sibi substitutos, quod propter negotiorum multitudinem, aut loci distantiam per se non potest?

§. II.

D. Petrus fuit illud Ecclesiae Caput, à Christo constitutum, seu obtinuit Primatum tam inter Apostolos, quam ceteros fideles.

11. **P**ROBATUR 1. Christus promisit D. Petro Primatum: ergo etiam ipsi contulit, cum Christus necessario sit fidelis in promittendo. Ant. prob. præcipue ex c. 16. Matth. v. 18. & 19. Ubi Christus, quamquam praesentes fuerint etiam ceteri Apostoli, ad solum Petrum, postquam ille solus aperte confessus fuerat Divinitatem Christi, dixit: *tu es Petrus, & super HANC PETRAM aedificabo Ecclesiam meam, & porta inferi non prevalebunt adversus eam. TIBI dabo claves Regni caelorum. ET QUODCUNQUE ligaveris super terram, erit ligatum & in caelis; & QUODCUNQUE solveris super terram, erit solutum & in caelis.* Quibus verbis clare exprimitur Primatus & suprema in totam Ecclesiam potestas, Petro conferenda, sub duplici Metaphora, scilicet *Petra* seu fundamento, & *Clavium*; quod enim in edificio est *fundamentum*, hoc in Corpore est *Caput*, & in Communitate Primatus. Et cui traduntur *Claves* v. g.

civitatis, illi committitur simul suprema potestas in civitatem, saltem vicaria; quippe per claves significatur suprema potestas tum ex recepta inter homines consuetudine, tum in SS. litteris Apoc. 3.

12. Prob. 2. Christus etiam contulit Primatum & supremam potestatem D. Petro: ergo. A. prob. præcipue ex c. 21. Joan. v. 18. ubi Christus iterum ad solum Petrum, praesentibus quamquam etiam alijs Apostolis & discipulis, dixit: *pasce oves meas*, postquam ter ipsum prius interrogaverat: *Simon Joannis* (hoc est, *Petre*, nam Petrus, antequam Christus ipsi nomen mutaverat ad indicandum futurum officium in firmanda & gubernanda Ecclesia Mat. 16. vocabatur *Simon, Jonæ seu Joannis filius*) *Simon Joannis diligis me plus his?* hoc est, plus quam ceteri praesentes. Ubi advertendum est 1. per *pasce* intelligi omnem actum pastorem, scilicet *praesse, regere, ducere, reducere, dare*

dare cibum, tueri, castigare &c. ut patet ex communi usu loquentium & officio Pastorum. 2. per dō *oves meas* significari universam Ecclesiam, seu omnes omnino fideles, etiam Apostolos, & Episcopos, ut colligitur partim ex adjecto pronomine *meas*, hoc est, *Christi oves*: omnes enim fideles, etiam Apostoli & Episcopi sunt oves Christi; partim ex circumstantijs; nam diligenti plūs ceteris utique Christus voluerit etiam tribuere aliquid præ ceteris, ut sic majori & universaliori potestate remuneraretur majorem & peculiarem dilectionem, sicut Mat. 16. peculiarem confessionem, qua Petrus solus publicè ad Christum dixit, *tu es filius DEI vivi*, remunerari voluit peculiari & ampliori promissione conferendi Primatus & Clavium: partim ex communi SS. Patrum interpretatione, ex quibus solum Leonem M. audiamus. Is serm. 3. de assumptione sua ad Pontif. sic ait: *De toto Mundo unus Petrus eligitur, qui & universalium Gentium vocationi, & omnibus Apostolis, omnibusque Ecclesie Patribus præponatur, ut quamvis in populo Dei multi Sacerdotes sint, multique Pastores, omnes tamen propriè regat Petrus, quos principaliter regit & Christus.* Et infra: *cùm ego* (inquit Christus ad Petrum) *sic inviolabilis petra &c.* tamen tu quoque petra es, quia mea virtute solidaris, ut, que mihi potestate sunt propria, sint tibi mecum participatione communia. Notentur bene hujus S. Patris singula verba, qui exiit Ecclesiam anno Christi 440. adeo que cùm Ecclesia Romana adhuc im-

R. P. Pichler Theol. Polemica,

munis esset ab omni labe Antichristi vel ipsi Sectarijs fatentibus.

Prob. 3. Debet in Ecclesia dari ali-
quod Caput & supremus Monarcha,
qui cum summa potestate præsit omni-
bus fidelibus, ut probatum est §. præ-
cedente: sed aliud Caput, aliud Monar-
cha, non potest assignari, nisi Petrus,
ut patet tum ex allatis textibus Mat. 16.
& Jo. 21. tum ex varijs & magnis præ-
rogativis ipsius Petri, cujusmodi sunt,
quod non tantum primo loco soleat
poni ab Evangelistis, quando recensentur
Apostoli, verum etiam quod ex-
pressè vocetur *Primus*, uti Mat. 10.
*duodecim autem Apostolorum nomina
sunt hæc: PRIMUS Simon, qui di-
citur Petrus &c.* quod Christus soli-
us Petri Naviculam ingressus sit, & ex
ea docuerit Luc. 5. quod pro solo Petro
rogaverit, *ut non deficeret fides ejus*,
illique soli dixerit, *confirma fratres
tuos.* Luc. 22. quod resurgens à mor-
tuis primò apparuerit Petro &c. Tum
ex SS. PP. qui passim Primatum rotun-
dè adstruunt D. Petro, illum vocantes
*Vicarium Christi, Caput Ecclesie,
Principem Apostolorum &c.* ex quibus
illi sexcenti, in Conc. Generali Chalce-
donensi congregati, eum appellarunt
*Petram & Crepidinem Ecclesie Catho-
licæ & Rele fidei fundamentum.* Ori-
genes in hom. 5. in c. 14. Exodi sic ait:
*Vide, magno illi Ecclesie fundamento,
& Petra solidissima, super quam Chri-
stus fundavit Ecclesiam, quid dicatur
à Domino: Modica fidei &c.* S. Hieron. l. 1. contra Jovin. c. 14. *Licet su-
per omnes Apostolos ex aquo Ecclesie
fortitudo solidetur; tamen propterea*

Uq inter

inter duodecim unus eligitur, ut constituto Capite schismatis tollatur occasio. S. Epiphanius in Ancorato: ipse Dominus constituit Petrum Primum Apostolorum, Petram firmam, super quam Ecclesia Dei edificata est, & porta inferi non valebunt adversus illam. Porta autem inferorum sunt haereses & Hæresiarcha. Et S. Aug. per modum admirantis interrogat: Quis nescit, illum Apostolatus (Petri) Principatum cuilibet Episcopatus præferendum? l. 2. c. 1. de Bapt. contra Donat.

14. Ob. 1. Nomine Petri in citatis textibus Mat. 16. & Jo. 21. intelliguntur omnes fideles, vel saltem omnes Apostoli: ergo non Petro, sed toti Ecclesie, vel saltem omnibus Apostolis promissa & collatae sunt claves. A. P. Petrus ibi gessit personam Ecclesie; item nomine omnium presentium Apostolorum edidit hanc confessionem: tu es Christus Filius Dei vivi: ergo. 2. Moriente Pontifice claves habet Ecclesia: ergo penes hanc, & non penes hominem singularem, est summa potestas, quam ab Ecclesia primum accipit recens electus Pontifex.

R. N. Ant. non enim frustra Christus solum Simonem mutato nomine vocavit Petrum, non gratis dixit in singulari, tu, tibi, quodcumque solveris, pascere &c. Et sane si intelligeretur tota Ecclesia, sensus verborum Christi esset iste: super Ecclesiam edificabo Ecclesiam meam: vos oves pascite oves meas &c. qui utique esset sensus ridiculus. Petrus quidem gessit personam Ecclesie, non tamen ut vicarius

Ecclesie, & quasi ab Ecclesia deputatus ad recipiendas claves, sed ut Caput & Rector, cui Christus immediate & principaliter promissit ac dedit claves tanquam suo Vicario; quamquam eas dederit in utilitatem Ecclesie, quia Petrus debuit uti clavibus in bonum & salutem fidelium. Claves itaque sunt in Petro tanquam Christi Vicario, & Ecclesie Rectore, in Ecclesia autem tanquam in fine. Rursus: omnium quidem nomine Petrus confessus est Christum, non tamen ut legatus: & vicarius ceterorum Apostolorum, sed ut specialiter illuminatus à Deo, atque ut Caput illorum. Et quia confessus ipse solus est Christum, ceteris assentientibus, ideo ipsi soli promissæ sunt claves, communicandæ tamen etiam ceteris.

Ad 2. N. Ant. nam moriente Pontifice claves remanent in manibus Christi, à quo illas accipit novus Pontifex, non traditione nova, sed institutione antiqua. Ferè sicut si Rex constituens Pro-Regem faceret hoc decretum, quod mortuo Pro-Rege velit in locum prioris admittere illum, quem proceres elegerint, & illi jam nunc eandem potestatem conferat, quam priori concesserat. Ecclesia igitur solum eligit, & quasi presentat personam, Christus autem huic personæ confert potestatem clavium supremam; sicut v. g. Patronus laicus, aliquem presentans ad parochiam, non confert ipsi jurisdictionem spirituales, sed Episcopus instituens.

Ob. 2. D. Paulus objurgavit Petrum, & in faciem ei restitit Gal. 2. 15. ergo

ergo non fuit minor Petro. 2. Idem Paulus 2. Cor. 2. ait: *nihil minus fui ab ijs, qui supra modum sunt Apostoli.* 3. Non solus Petrus, sed Petrus & Paulus simul vocantur Principes Apostolorum, & nescitur, uter alteri præfret. R. ad 1. objurgavit non judiciali sententia, sed correptione fraterna, cum bono Zelo & debita reverentia; neque circa fidem, sed circa aliquod factum particulare restitit Petro, quod scilicet incaute simulaverit Judæismum. Ad 2. Nihil minus fuit quoad prædicationem Evangelij, quod æquè à Christo acceperat ac alij Apostoli, & quoad labores Apostolicos; minor tamen fuit quoad jurisdictionem. Et quando Paulus per antonomasiam dicitur *Apostolus*, id fit, quia plures scripsit epistolas & plùs omnibus laboravit, non ideo, quasi auctoritate & potestate emineret super ceteros. Ad 3. Ambo vocantur *Principes Apostolorum*, scilicet quia uterque plurimum laboravit in convertendis gentibus, quia uterque prædicavit Romæ præcipua mundi urbe, ibique Martyrium subiit pro Christo, atque sic uterque maximi apud Deum est meriti, ita ut ignoretur, uter in his præfret alteri. Optimè tamen scitur ex nostris probationibus, quod major sit Petrus potestate & auctoritate; & quod ipse fuerit *ordinarius*, Romæ Episcopus, Paulus autem tantum Petri Coadiutor & quali Suffraganeus, colligitur etiam inde, quia Sedes Romana nunquam tribui consuevit S. Paulo, sed semper appellari *Cathedra Petri*, solusque Petrus dici Pontifex Romanus, nunquam Paulus.

R. P. Pichler Theol. Polemica,

Et utique præcipua Ecclesia non fuerit biceps, quod probrum nulli alteri Ecclesie, ab Apostolis fundatæ & gubernatæ, accidisse legitur.

Ob. 3. Omnes Apostoli dicuntur *fundamentum Ecclesie*, Eph. 2. non minus ac Petrus. 2. Sicut Petro promissum est: *tibi dabo claves, quodcumque solveris &c.* Mat. 16. Ita reliquis Apostolis promissum est: *quæcumque solveritis super terram &c.* Mat. 18. Atque hæc potestas promissa, postmodum Jo. 20. fuit concessa, dum omnibus Apostolis dictum est: *accipite Spiritum S. quorum remiseritis peccata, remittuntur eis &c.* 3. Etiam ceteri Apostoli jubentur pascere gregem Domini. 4. Sic, quod S. Petrus habuerit Primatum inter omnes Apostolos, non tamen inde sequitur, quod potestate & auctoritate ceteros antecelluerit; Primatus enim talis est res, quæ necessariò tantum convenit uni, non item potestas & auctoritas Apostolica. Ita ferè Ludov. Ellies Du Pin Gallus, qui quidem Catholicus esse cupit, tamen propter lubricum calamum, quem in præjudicium Pontificiæ potestatis temerè acuit, meritò temerarius Scriptor audit, cautiùs utique scripturus, modò per aliquot annos adhuc expectare potuisset, dum scilicet famosæ propositiones illæ Parisienses, in præjudicium Pontificis editæ anno 1682. iterum revocarentur, uti nunc revocate sunt approbante Rege.

R. dicuntur *fundamentum Ecclesie*, quatenus prædicarunt Evangelium, propagarunt fidem, fundarunt novas Ecclesias, missi à Christo tanquam legati

U 2 per

per totum mundum; non verò ratione potestatis gubernativa, supremæ & universalis, quæ soli Petro & promissa & data est: proin in quibusdam cæteri Apostoli æquales sunt Petro, non in omnibus. Ad 2. Reliquis Apostolis non fuit promissa & data tam ampla & universalis potestas, sicut Petro; nam reliquorum potestas est restricta ad peccata Jo. 20. Nec alia ipsis promissa est Mat. 18. quàm illa, quæ data est Jo. 20. Econtra Petro illimitatè promissum est: *QUODCUNQUE solveris* &c. sine ulla restrictione, & cura Pastoralis data est in omnes Christi oves sine ulla exceptione: *pasce oves MEAS* Jo. 21. Ad 3. Jubentur pascere tanquam Pastores subordinati Petro, & potestate quasi delegata tantum, & non ordinaria, de quibus verum est illud Pauli: *legatione fungimur pro Christo* 2. Cor. 5. Ad 4. Duppinus malè Primatum Petri distinguit à suprema potestate gubernativa; non enim qualiscunque Primatus Petro concessus est à Christo, sed gubernativus, actualis, quem denotat Metaphora *Clavium, Petra, Capitis, Pastoris Universalis* &c. Deinde ex illa ipsa ratione, ex qua Duppinus dissert. 4. §. 3. probat, Petro competere Primatum, probatur suprema ejus potestas & auctoritas gubernandi totam Ecclesiam, quia sicut necesse est, unum duntaxat esse primum, ita necesse est unum duntaxat esse præditum supremam gubernandi potestate. Quoad hanc igitur cæteri Apostoli non possunt esse æquales Petro; quamquam fuerint æquales in munere docendi, prædicandi ubique, constituendi presbyteros &

Episcopos, fundandi Ecclesias: omnes enim fuerunt universæ Ecclesiæ Doctores & Pastores, omnes habuerunt plenitudinem potestatis, sed non eodem modo & in eodem gradu; nam Petrus habuit tanquam Pastor *Ordinarius*, cui perpetua convenit successio, cum Ecclesia semper indigeat summo Pastore & Capite; at cæteri tanquam legati ad dies vitæ, & ut extraordinarii, quibus in plenitudine potestatis & jurisdictionis non succeditur; siquidem legati munus naturaliter extinguitur cum vita legati.

Dices. S. Augustinus de agone Christiano c. 30. ait: *cum Petro dicitur, ad omnes dicitur: pasce oves meas*; ergo Petrus non debet anteponi cæteris. R. Antequam hoc diceret S. August. præmisit hæc: *non sine causa inter omnes Apostolos hujus Ecclesiæ Catholice personam sustinet Petrus, huius enim Ecclesiæ claves Regni Cælorum date sunt, cum Petro date sunt. Et cum ei dicitur, ad omnes dicitur, pasce oves meas.* Si Petrus pro omnibus sustinet personam Ecclesiæ Catholice, utique in hoc eminent & præferitur omnibus Apostolis: Petrum enim gessisse personam Ecclesiæ propter Apostolatus sui Primatum, & ut Caput, declarat idem S. Doctor in Jo. tr. 124. Igitur cæteris non in eodem gradu dictum est: *pasce oves meas*; sed Petro in gradu sublimiori; alioquin quilibet Parochus, cum sit etiam Pastor ovium Christi, & ipsi aliquatenus dictum sit, *pasce oves meas*, tantam haberet auctoritatem pascendi oves, quantam habuit Petrus: quod S. Aug. nunquam cogitavit; aliàs non inter

inter hæreses reputasset hanc Aëtij propositionem hæresi § 3. *Presbyterum ab Episcopo nullâ differentiâ debere discerni.*

Urgebis : Omnes Apostoli æquè ac Petrus missi sunt in mundum universum ad docendum ; imò æquè erant pleni Spiritu S. ita ut non indigerent Moderatore & Governatore Petro : ergo. R. Missi sunt, sed non æquè ; hoc est, cum pari potestate & jurisdictione : nam Petri potestas erat ordinaria, illorum tantùm quasi delegata, sine perpetua successione. Apostoli reliqui

quoad suas personas erant quidem pleni Spiritu S. & non indigebant Governatore Petro quoad docendum infallibiliter ; tamen quia reliquorum Apostolorum Successores futuri erant fallibiles, & indigentes Moderatore, supremo Capite ac Pastore, sine cuius cura in infinitas abituri essent Sectas ; subordinatio sub uno supremo Pastore jam instituta est in Apostolis, quia posteris illa futura erat necessaria ; qualis enim Ecclesiam regendi forma erat futura usque ad finem Mundi, talem decebat esse in ipso ejus exordio.

§. III.

D. Petrus habere debuit aliquos Successores in Primatu, & supremo Pontificatu.

18. **P**robatur 1. Christus Ecclesiam suam non instituit pro brevi aliquo tempore, quo vixit S. Petrus, sed duraturam usque ad finem mundi, ut vel Adversarij fateri debent : ergo pro omni tempore futuro debuit ipsi providere de aliquo supremo Capite, & Rectore Universali : ergo D. Petrus habere debuit aliquos Successores in Primatu, seu supremo Pontificatu, ac munere Pastoralis. Siquidem Ecclesia post tempora Christi & S. Petri non minus indiget, semperque indigebit supremo Capite, & Rectore Universali ; cum semper possint oriri hæreses, & controversiæ fidei, quæ sine supremo Judice dignosci & decidi nequeunt, & cum oves semper indigeant Pastore, subditâ Rectore, discipuli Magistro &c.

19. **Prob. 2.** Ijs argumentis, quibus supra ostendimus, regimen Ecclesie esse Monarchicum ; Ecclesia enim semper durare debet usque ad finem Mundi.

Confirmatur 1. In Synagoga fuit perpetua successio summorum Pontificum ab Aarone usque ad ejus finem tempore Christi : ergo & Ecclesia Christiana habere debet, ne sit deterioris conditionis. 2. Ecclesia debet regi post tempora Christi & Petri, quomodo regebatur statim initio ; aliàs non esset nunc eadem Ecclesia, quæ olim ; nam mutata formâ regiminis mutaretur & ipsa : sed initio regebatur ab uno Capite Christo ; postea D. Petro, Christi Vicario (non Successore, nam Christus ipse nunquam desinit gubernare suam Ecclesiam per influxum gratiæ

tiae internum, & assistentiam, quam praestat suo Vicario) 3. Ecclesia est aedificata super Petrum tanquam fundamentum: ergo ne subtrahendo fundamentum ruat Ecclesia, debet fundamentum perpetuo durare in Petri Successoribus.

20. Ob. In Scriptura S. non fit ulla mentio de Successore Petri: ergo nullus ruit. R. Quamvis explicite nulla fiat mentio, tamen per claram consequentiam inde deducitur, cum Scriptura dicat, *Portas inferi nunquam prevalitur aduersus Ecclesiam, Ecclesia au-*

tem non possit esse acephala seu sine Capite, ut monstravimus. Unde ea, quae Petro tanquam Vicario Christi dicta legantur, etiam intelligenda sunt de eius Successoribus. Dices ergo etiam hoc intelligendum est de Papa, quando Christus ad Petrum dixit: *va-*
de post me Sabana. R. N. illatum; quaedam enim dicta sunt Petro, ut est persona privata, quaedam vero ut est persona publica & Ecclesiae Caput, uti: *confirma fratres tuos, pascue oves meas* &c. Illa non spectant ad Successores, bene tamen ista.

§. IV.

Romani Pontifices fuerunt, & adhuc sunt illi Successores D. Petri in Primatu, & supremo totius Ecclesiae Regimine.

21. **P**robatur 1. Debit semper & adhuc debet aliquis succedere D. Petro in supremo totius Ecclesiae Regimine, ut patet ex §. precedente: sed haec non successit, nec hodie succedit alius, quam Romani Pontifices: ergo isti fuerunt, & adhuc sunt illi Successores D. Petri &c. *Minor* probatur partim negative, partim positive: *Negative* quidem, quia nullus alius fuit unquam agnitus pro Successore D. Petri in supremo totius Ecclesiae Regimine; quamvis enim Episcopi Antiocheni successerint D. Petro in *Episcopatu* Antiocheno, non tamen successerunt in *Pontificatu*; quia S. Petrus, quamvis fuerit etiam Episcopus particularis Antiochenus, tamen Pontificatum non ibi *habuit*, sed postquam deseruit Eccle-

siam Antiochenam, & sedem fixit Romae, secum transtulit Pontificatum, eumque reliquit in Sede Romana, quam exiit ad dignitatem Pontificiam. Unde eadem *Minor* probatur etiam positive: ille succedit Petro in Pontificatu seu in supremo Regimine, qui succedit in illa Cathedra, quam Petrus ad Pontificatum exiit, & quam Petrus moriens tenuit: sed in hac Cathedra succedunt, semperque successerunt soli Romani Pontifices, quia Petrus in fine vitae fuit Episcopus particularis Romae, & simul universalis Pontifex totius Ecclesiae; nam ante mortem nunquam deposuit Pontificatum, seu supremum ac Universale Regimen. Et haec utique causa fuerit, quod Episcopo Romano semper primas dedit Antiqui-

tas, non Antiocheno, non Alexandri-
no; quæ duæ Ecclesiæ, utpote etiam à
D. Petro fundatæ, semper habitæ sunt
Patriarchales in honorem D. Petri: ad
quam dignitatem primùm evecta est
successu temporis Jerosolymitana, &
Constantinopolitana ex quodam privi-
legio.

2. 2. Probarur 2. ex auctoritate, quam
Romani Pontifices semper exercuerunt
non tantùm in fideles qualescunque,
sed etiam in Episcopos per reliquum
Orbem existentes. Nam 1. Romani
Pontifices statim post obitum S. Petri
pro alijs Nationibus, sicut & ipse Petrus,
ordinarunt, constituerunt, vel confir-
marunt saltem Episcopos, uti & hodie-
dum confirmant; sic Linus, & Cle-
mens, singuli leguntur ordinasse 15.
Episcopos, utique non tot pro Urbe, &
ditione Romana. 2. Deposuerunt
Episcopos male pascentes, alios verò à
suis subditis inique dejectos restitue-
runt; sic teste Bellarmino deposuerunt
omnino octo Patriarchas Constantino-
politanos. 3. Leges dederunt alijs
Episcopis, uti S. Leo Episcopis Cam-
paniæ, Piceni &c. & plenum est Cor-
pus Juris Canonici legibus & ordina-
tionibus Romanorum Pontificum pro
omnibus mundi diæcesibus. 4. ex-
communicarunt personas Augustas,
Regiās, Archiepiscopos, Episcopos:
sic Victor I. excommunicavit omnes
Episcopos Asiaticos, eò quòd nolent
acquiescere Decreto de celebratione
Paschatis. 5. ad Romanos Pontifices,
tanquam ad supremos Judices, fuit
semper appellatum, ab ipsis nunquam
fuit permilla appellatio ad alium Epi-

scopum, ut adeò Concil. Rom. Ge-
nerale VIII. sub Adriano II. ferè per
totum doceat, præsertim in libel-
lo supplici ad Hadrianum Papam,
& can. 13. Romanum Pontificem de
omnium Ecclesiarum Præsulibus judi-
casse, de eo verò quemquam judicare
non posse. 6. damnarunt ortas hære-
ses, & præfederunt Concilijs; sic Cor-
nelius Episcopus Romanus in Conc.
Rom. anno 254. damnavit hæresim No-
vatianorū, & ejus in Pontificatu Succes-
sor Stephanus reproboavit Concil. Char-
tag. & anno 258. contra S. Cyprianum
aliosq; Episcopos Africanos definivit,
baptizatos ab hæreticis non esse rebapti-
zandos. Vid. Baron. ad annum 258.
Unde

Prob. 3. Ex perpetuo & communi 23.
sensu fidelium; Conciliorum Genera-
lium, SS. PP. & Imperatorum Christia-
norum. Concilium Nicænum, ex Ge-
neralibus primum, can. 39. p. 356.
edit. Colon. jam sic declarat: *illo,*
qui tenet Sedem Romæ, Caput &
Princeps est omnium Patriarcharum,
quandoquidem ipse est primus sicut
Petrus, cui data est potestas in omnes
Principes Christianos, & omnes po-
pulos eorum, ut qui sit Vicarius Christi
D. N. super cunctos populos, & cun-
ctam Ecclesiam Christianam. Et qui-
cunque contradixerit, à Synodo ex-
communicatur. Arrigite aures & ani-
mum h. Sectarij. Et Romanum sub Adr.
II. cit. act. 3. *Retro, olimque semper,*
tum hæreses & scelera pullularent, no-
xias illas herbas & zizania Aposta-
lice Sedis (Romane) successores extir-
pârunt. S. Opatus Milevit. l. 2. contra
Pai.

Parthenianum ait: *negare non potes, scire te, in Urbe Roma Petro primo Cathedram Episcopalem esse collatam, in qua sederis omnium Apostolorum caput Petrus &c. Petro successit Linus, Lino Clemens &c.* S. Athanas. in ep. ad Marcum Papam scribit: *optamus, ut à vestra sancta Sedis Ecclesia auctoritate, quae est Mater & Caput omnium Ecclesiarum, ea ad correctionem & recreationem fidelium percipere &c.* Ex Imperatoribus Valentinianus in ep. ad Theodos. quae habetur inter praeambulas Conc. Chalced. sic scripsit: *Debemus dignitatem propria venerationis B. Apostolo Petro intemeratam & in nostris temporibus conservare: quatenus beatissimus Romana Civitatis Episcopus, cui Principatum Sacerdotij super omnes Antiquitas contulit, locum habeat de fide & sacerdotibus judicandi.* Et ante hunc Constantinus M. *Roma Principatum Sacerdotum, & Religionis Caput ab Imperatore Caesari constitutum esse.* Vid. Acta Concilij Niceni. Graecorum epistolae in Conc. Chalced. Leonem Episcopum Romanum jam saeculo V. appellarunt *Sanctissimum & Beatissimum Universalem Archiepiscopum.* Accedat testimonium ex ore inimici. Calvinus l. 4. Inst. c. 7. s. 5. ita fatetur: *nullum fuit tempus, quo non Romana Sedes imperium in alias Ecclesias appetiverit: ergo etiam primi, & (juxta Adversarios etiam) sancti Pontifices Romani judicaverunt, sibi ex institutione Christi competere imperium; alias utique non appetivissent.*

Jam sciscitor ex te, Lutherane, Cal-

vinista, aut quisquis Romano Pontifici Primatum & supremam ac universalem in omnes fideles potestatem negare audes: potestne esse credibile prudenter, Episcopos, & Principes Christianos, SS. Patres, Doctores, Pastores, sanctissimos quosque, & Christi fideles omnes (exceptis iis tantum, quos tu etiam inter haereticos numeras) ita olim fuisse fascinatos, ut ab uno Episcopo Romano paterentur se mitti sub jugum, eum venerarentur tanquam Christi Vicarium, ejusque sententiam circa res fidei & morum adorarent ut oraculum, idque tot saeculorum decursu, in tanta hominum varietate &c. nisi divino magisterio edocti ex gravissimis causis cognovissent, Romanos Pontifices esse successores D. Petri in Primatu & regimine supremo totius Ecclesiae?

Quaeres 1. An Romanorum Pontificum successio in Primatu Petri sit Juris Divini? R. 1. D. Petrum habere semper aliquos in Primatu successores *Jure Divino* seu ex ordinatione Christi, certum est & de fide. R. 2. pariter certum esse, quod haecenus nullus alius successerit in suprema & Universali Ecclesiae gubernatione seu in Primatu Petri, quam Episcopi Romani. Clarent haec ex dictis. An vero Pontificatus ita annexus sit Jure Divino Episcopatu Romano, ita ut alius Episcopus v. g. Coloniensis, Augustanus &c. eligi non possit in summum Pontificem, certum non est esse de fide; R. tamen 3. id esse probabilius; quia SS. PP. & Concilia Romanum Pontificem absolute vocant Christi Vicarium ex institutione

tionē Christi; nam Marcellus I. in ep. ad Antiochenos scribit, *jubente Domino* Petrum Antiochiā Sedem transtulisse Romam. Et Concil. Lateran. sub Innoc. III. can. 5. Ecclesiam Romanam appellat *disponente Domino* fidelium omnium Matrem & Magistram. Aliud verò Lateranense sub Julio II. ait, Ecclesiam Romanam *Divina institutione* obtinere Primatum. Accedit, quòd in formula Professionis fidei facta à Piò IV. (utique etiam pro futuris sæculis) profitemur, *Romanam* Ecclesiam omnium Ecclesiarum Matrem esse, & Romano Pontifici obedientiam spondemus. Et certè nisi fideles judicassent, Sedem Pontificiam esse annexam Romæ Jure Divino, non tam constanter hunc summum honorem, quem tamen aliæ Sedes, præsertim Constantinopolitana, avidissimè ambiebant, Episcopo Romano detulissent, etiam inter gravissimas persecutiones Imperatorum Gentilium (qui Romæ per 300. ferè annos residebant) Hunnorum, Wandalorum, Longobardorum &c. Romam excindere & Romanos Episcopos delere totis viribus conantū.

24. Quæres 2. Qualis requiratur electio, ut aliquis sit legitimus Episcopus Romanus, & consequenter Summus Pontifex? R. Jure Divino nihil est determinatum circa modum eligendi, sed relictum id est Ecclesiæ. Unde factum, ut Pontifices diverso modo fuerint electi. Nunc eliguntur à Cardinalibus, ita ut post Alexandrum III. in unum conspirare debeant duæ tertiæ suffragiorum. v. g. ex 60. Cardinalibus 40. conspirare debent in unum. Cæterum primæ electioni, à Cardi-

R. P. Piebler Theol. Polémica.

nalibus (vel quibuscunque) facta succedere debet altera, scilicet acceptatio totius, vel ferè totius Ecclesiæ; quod fit, quando vel nemo contradicit electioni factæ, vel tantum pauci, itque tam levis auctoritatis, ut prudenter dubitari non possit, quin à reliquis omnibus fidelibus approbata sit. Quæ acceptatio est quasi confirmatio electionis primæ, aut potiùs altera & absoluta electio, quæ supplet omnem defectum Juris Humani, ita ut contra Pontificem taliter acceptatum nulla possit fieri exceptio circa impedimentum Juris Humani. Utrum autem sit *Articulus fidei*, Pontificem taliter acceptatum, non laborare impedimento *Juris Divini*, & esse *verum* Pontificem, & non tantum putativum, controversia est etiam inter Catholicos Doctores. Plures probabilissimè affirmant, præsertim Doctores nostræ Societatis. Id saltem de fide est juxta omnes, quòd Pontifex taliter acceptatus sit *infallibilis*, si aliquid definiat, etiàm si contingere possit, ut tantum putativus esset. Spectabit igitur ad Providentiam Divinam non permittere, ut aliquis à tota Ecclesiæ acceptetur pro vero Pontifice, qui tamen non sit mas, aut baptizatus, aut alio impedimento Juris Divini laborans: aut si hoc permittere possit, impedire debet, ne aliquid definiat pro articulo fidei: aut si etiam hoc fortè permittere possit, debet ipsum reddere infallibilem circa ejusmodi definitionem, ne scilicet in errorem inducatur tota Ecclesiæ, quæ tenetur sequi doctrinam summi Pontificis, quem putat bona fide esse legitimum.

X

Sol-

Solvuntur Objectiones.

26. Ob. 1. S. Petrus nunquam fuit Romæ, saltem Episcopus: ergo Pontificiam Sedem non fixit Roma: ergo Romani Episcopi non sunt ejus Successores. A. prob. tum quia in SS. Litt. ris nihil legitur de profectione Romana Petri, tum quia Auctores non conveniunt de tempore, quo Petrus venerit Romam, tum quia Paulus longissimam scripsit epistolam ad Romanos, quod necessarium non fuisset, si Petrus fuisset Romæ; aut saltem Paulus per suam epistolam, quam scripsit ad Romanos, salutasset Petrum: ergo.

R. N. A. D. Petrum vixisse & mortuum esse Romæ Episcopum tam communis semper fuit omnium Historicorum, SS. Patrum & fidelium sensus, ut non minus impudens ac stultus censeri poterit, qui negasset, quam qui negaret, Julium Cæsarem existisse Romæ, & quidem primum Imperatorem; aut Lutherum existisse Wittenbergæ, & desecisse à fide Catholica. Audiatur unicus Eusebius in Chronico, Anno 44. ubi sic scribit: *Petrus natione Galilæus Christianorum Pontifex primus, cum primum Antiochenam Ecclesiam fundasset, Romam proficiscitur, ubi Evangelium predicans 25. annis ejusdem Urbis Episcopus perseverat.* Eundem venisse Romam, & ibi crucifixum esse clatis terminis dicit ad finem l. 2. & ad initium l. 3. Hist. Eccles. Non obstante autem hac universali Patrum & Doctorum, quorum ferè ducentorum verba adducit Jodocus Coccius to. 1. l. 7. a. 5. conspuatione Lutherus,

Calvinus, Velenus, & hujus farinae Novatores dubitate aut negare ceperunt; quo fundamento? audire oraculum Lutheri ex tripode: *Omnes historiae restantur, Petrum primum fuisse Romæ Episcopum, sed mera sunt fabulae.* Colloq. Mens. de Antich. Ad probationem dico, argumentum negativum, ab auctoritate peritum, vanum esse, præsertim si adiant graves rationes in contrarium. Utique enim nihil valet hæc argumentatio: Matthæus non meminit Circumcisionis Christi ergo Christus non fuit circumcissus: Gentiles Scriptores nihil meminerunt de Divinitate aut Miraculis Christi; ergo hæc vera non sunt: SS. Litteræ nihil meminerunt de Luthero; ergo Lutherus non existit. Possunt hæc & similia utique innotescere aliunde facti. Auctores non discrepant in ipsa re, sed tantum de circumstantia temporis, quo anno nimirum Petrus venerit Romam; quod substantiæ nihil obest. Sicut nemo propterea in dubium vocat, num Christus sit mortuus in cruce, licet de tempore sit lis inter Auctores, utrum nempe 16. vel 18. anno Tyberij id factum sit. Dum Paulus epistolam scripsit ad Romanos, vel Petrus tunc Romæ fuit absens physice, constituens varias Ecclesias, quod sæpius contigit, vel ipsi Paulus speciales litteras dedit, ut aliqui volunt: fuit igitur causa scribendi ad Romanos, & causa non salutandi Petrum in hac epistola. Denique S. Petrum fuisse Romæ, & ibi suam pri-

primam epistolam scripsisse, colligitur ex hac ipsa Petri epistola, quia in ea legitur: *salutat vos Ecclesia, quae in Babylone collecta est*; nam per Babylon intelligitur Roma figuratiter, ut restatur Papias Apostolorum discipulus apud Eusebium l. 2. Histor. c. 15, cui consonat Apocalypsis, in qua Urbs Romana, qualis erat tempore S. Joannis, nimirum Ethnicis superstitionibus turgida, praesertim c. 17. dicitur Babylon, quam idem S. Joan. ruituram praedixit, nempe quoad Imperium temporale, & Gentilismum.

27. Ob. 2. Successio Romanorum Pontificum non est adeo certa: ergo. Ant. prob. 1. quia nescitur, quis fuerit immediatus Successor D. Petri, dum alij ponunt Linum, alij Clementem. 2. quia multi Episcopi Romani fuerunt simoniae & invalide electi, aut violente intrusi. 3. quia per 74. annos, quibus summus Pontifex residebat Avenione in Gallijs, scilicet à Clemente V. usque ad Gregorium XI. Romae nullus fuit Episcopus. 4. quia subinde duo aut omnino tres simul fuerunt Pontifices Romani, uti contigit in schismate illo omnium maximo, quod cepit circa annum 1380. & duravit usque ad Concil. Constantiense fere per 40. annos, in quo Concilio demum sublatum est.

R. N. Ant. Ad probationem 1. dico iterum, non esse incertum aut controversum apud Auctores, an aliqui, & quidem Romani Pontifices successerint D. Petro, neque lis est, an aliquis immediatè successerit Petro, in quo omnes conspirant; sed tantum de

R. P. Pichler Theol. Polonica.

tempore, utrum prior Clemente fuerit Linus, ut nobis videtur; quae lis non est de rei substantia. Ad 2. vel ejusmodi Pontifex illegitimè electus aut intrusus postea fuit acceptatus ab Universa Ecclesia, vel non? si prius, uti saepius factum est, cum Ecclesia judicaret, melius sibi esse habere Caput etiam malè constitutum, quam nullum, & tunc factus est legitimus Pontifex per hanc ultimam electionem: si posterior contigisset, Sedes Pontificia fuisset vacua usque ad novam electionem. Ad 3. Pontifices in Gallia residentes fuerunt veri Episcopi & Pontifices Romani, cum non sit de essentia Episcopalis jurisdictionis residentia personalis. Nec alius interea electus aut habitus est pro Episcopo Romano, quam Pontifex Avenione existens. Ad 4. In ejusmodi caestis schismatuna casibus fuit semper unus verus Pontifex, licet non omnibus satis cognitus; si autem nullus re ipsa esset verus, Sedes censeretur vacare. Ceterum non est obligatio obediendi Pontificibus dubijs, nec eorum acta valent, nisi confirmentur à Successore Pontifice certo. Neque illi, qui aliquem habent pro Pontifice opinione probabili, qui tamen re ipsa non est Pontifex, falluntur in aliquo fidei articulo, cum de fide non sit, Papam *dubium & probabilem* esse verum Papam.

Ob. 3. Pontifices Romani splendunt divitijs, & ingenti incedunt pompa. 28. ergo non sunt Successores D. Petri, qui fuit pauper & humilis. 2. Aliqui Pontifices Romani fuerunt valde scelerati: ergo non fuerunt Successores D. Petri.

X 2 2

3. Aliqui etiam lapsi sunt in haereses: utique autem homo haereticus non potest esse Pastor & Rector verè fidelium.

R. ad 1. externus apparatus, & gloria Romanorum Pontificum, est res per se indifferens, neque successionem impedit, aut officium Pastorale variat. Imò opulenta, splendor, & potentia, tantæ personæ conveniens, plurimum prodest ad retundendos Ecclesiae inimicos; & sicut initio Christus pauperem Ecclesiam medijs supernaturalibus, miraculis, martyrijs &c. defendit & propagavit, ita postmodum placuit ipsi eam defendere & propagare adminiculo mediorem naturalium, faciendo illam gloriosam, opulentam, potentem: quæ potentia si abfuisset in Episcopis Germaniae, pridem haereticorum avaritiæ in prædam cessissent adhuc plures ditiones & Episcopatus. Quid multis? Opulentiam & gloriam Ecclesiae Christianae, quæ utique maximè splendere debet in Capite, prædixerunt Prophetae, uti Isaias 49. *Et erunt Reges Nutritij tui, & Regina Nutrices tua; vultu in terram demisso adorabunt te, & pulverem pedum tuorum lingent.* Ad 2. Christus nullibi legitur Officium Pastorale alligasse sanctitati Personæ, sicut valorem Sacramentorum non alligavit prohibiti Ministri. An Rex, si peccet, definit esse Rex? Nunquid Christus hortatur suos, ut *quacunque mali Superiores super Cathedram Moysis (Petri) sedentes dixerint, facerent, non autem secundum opera eorum?* Mat. 23. Itaque scelerati Pontifices non quidem sunt Successores Petri & Vicarij Christi quoad exactam vitæ sancti-

moniam; sunt tamen quoad potestatem Apostolicam. Perè sicut sceleratus Sacramentorum Minister, quamvis vitam ducat Apostolis, primis Sacramentorum Ministris, valde difformem, retinet tamen eandem potestatem conferendi Sacramenta, quam habuerunt Apostoli, & habent Ministri sancti, ut nec Adversarij negant. Item sicut Princeps secularis non amittit potestatem *Civilem*, licet vitam ducat sceleratam & *civilibus* moribus non honestam. Cæterum fuerunt valde pauci Pontifices scelerati in tanto numero Sanctissimorum & laudatissimorum Præsulum; & plurima ipsis affinguntur ex odio aut invidia ab haereticis, & malevolis. Ac insuper hi ipsi Pontifices, quos aperte culpamus propter sua scelera, meliores tamen fuere, quàm Auctores adeoque optimi Lutheranorum, Calvinistarum &c. quia nullus ex ijs paucis Pontificibus, qui peccato luxuriæ v. g. infames erant, contra votum Religiositatis & perpetuæ Castitatis publicas nuptias celebravit, nullus suas turpitudines approbavit, & potestatem concessit violandi vota Castitatis, atque ad id alios animavit; uti tamen fecere impiissimi Lutherus & Calvinus, eorumque asseclæ, qui inter primipilos habentur à Sectarijs. Cur haeretici semper eructant turpem paucissimorum Pontificum vitam, & dissimulant 34. Martyres, 42. Confessores, publico Ecclesiae judicio *Sanctis* annumeratos, & plerisque alios saltem bonos & laudabiles? scilicet delectantur sordibus. Etiam si sedens super Cathedram Petri malus sit, tamen officium est sanctum, & ipse permanet

permanet esse Successor D. Petri, & rectè vocatur *Santissimus* ratione Officij, quod gerit. Ad 3. Vel Deus nunquam potest permittere, uti hæcenus probabiliter nunquam permisit, ut Pontifex, etiam ut homo privatus, cadat in hæresim, ut cum Bellarm. docent multi, vel si permitteret Deus, ita ut esset notorie hæreticus & contumax, talis Papa definirer esse Papa, & Sedes Pontificia inciperet vacare, sicut per mortem naturalem Pontificis contingit. Si verò esset hæreticus occultus, nihil obesset Ecclesiæ; Deus enim nunquam permittere posset, ut suam hæresim proponeret Ecclesiæ tanquam articulum fidei.

29. Ob. 4. Paulus loquens de potestate Principum Sæcularium dicit: *omnis anima potestatibus sublimioribus subdita sit*; ergo etiam Pontifex Romanus: ergo ipse non est supremus Dominus & Gubernator omnium fidelium. 1. Leo IV. Papa petijt à Ludovico Imperatore Judices, quibus se obtemperaturam promisit. 3. Adrianus I. Carolo M. Leo VIII. Ottoni I. concessit jus eligendi Pontificem, & ordinandi Sedem Apostolicam. 4. Varij Imperatores deposuerunt Pontifices, & alios substituerunt, nominatim Henricus IV. dejecit Benedictum X. & substituit Nicolaum II. Ergo non Pontifices Romani, sed potius Imperatores habent supremam in Ecclesia potestatem. 5. Ipse Paulus Act. 25. *appellavit ad Cæsarem*.

R. ad 1. Paulus ibi non loquitur de determinatè de potestate Sæculari, sed generaliter de omnibus Superioribus, inter quos summus omnium est Papa:

exemplum quidem subjungit de Principe Sæculari, quia Christiani tunc erant accusati alicujus criminis Politici, scilicet seditionis. Ad 2. Leo IV. se tantum subjecit judicio Imperatoris *discrètivo*, quod exercetur sine jurisdictione, non *coactivo*. Ad 3. Adrianus & Leo Imperatori solum concesserunt facultatem confirmandi electionem Pontificis per *defensionis* assistentiam, non per *jurisdictionis* potestatem; quia tunc indigebat Sedes Apostolica præsidio & auxilio Imperatorum contra Longobardos & alios hostes. Si per potestatem jurisdictionis arrogassent sibi Imperatores aliqui Pontificem confirmandi auctoritatem, iniquè fecissent, idque ipsis à nullo Pontifice concessum est, nec concedi potuit. Ad alterum, quod additur, dico, non nisi in *temporalibus* permissum fuisse Imperatoribus *ordinare* Ecclesiam Romanam. Ad 4. Illi Imperatores, qui attentarunt deponere Papas, omnes iniquè & impiè egerunt, præsertim Henricus IV. Cur Adversarij non etiam adducunt exemplum Neronis, D. Petro claves cum vita extorquentis, & sic generosà consequentiâ inferunt, Reges & Pontifices subjeci Parricidis? Interim tamen ex Imperatoribus Otro I. & Henricus III. aliquo modo excusantur, quorum prior Joannem XII. sceleratum & intrusum Pontificem piò quidem Zelò, sed non secundum scientiam, deposuit, alter verò Gregorium VI. non deposuit, sed persuasit, ut sponte cederet. Ad 5. Paulus appellavit ad Cæsarem tanquam ad *Defensorem* contra vexationes Judæorum, non tanquam ad Judicem competentem:

rema: appellavit ad Tribunal Caesaris tanquam ad asylium, non tanquam ad *forum Judiciale*. Vel appellavit de facto, non de jure; quia alium Judicem non agnoscebant ejus Accusatores.

30. Ob. 5. Gregorius M. quem etiam Calvinus & alij Adversarij *Sanctum* appellant lib. 2. ep. 61. Imperatorem vocat Serenissimum Dominum suum, se verò indignum ejus servum: & obedientiam ei se debere ingenuè fatetur.
2. Idem S. Pontifex titulum *Oecumenici* seu *Universalis* Episcopi acriter improbat l. 6. ep. 30. ubi sic ait: *ego fidenter dico, quia quisquis se Universalem Sacerdotem vocat, vel vocari desiderat, in elatione sua Anti-Christum praecurrit, quia superbiendo se caeteris praeponit.*
3. In Conc. Nican. can. 8. sic habetur: *constitutum est, ut Episcopus Aegypti, id est, Patriarcha Alexandrinus praesideat, & habeat potestatem totius Aegypti, quia sic convenit, & quia similiter Episcopus Roma, id est, Successor Apostoli Petri potestatem habet omnium civitatum & locorum, qua sunt circa eam, ac similiter Episcopus Antiochenus, id est, Patriarcha potestatem habet provinciarum totius: ergo Episcopus Romanus non habet Primatum in omnes fideles, Episcopos, & Imperatores.*

R. ad 1. S. Gregorius ex speciali submissione & humanitate id fecit, sicuti teste Joanne Diac. l. 4. vitæ c. 58. omnes Sacerdotes *fratres*, omnes Clericos *filios*, & omnes Laicos vocabat *dominos* suos; quis autem dicat, eum

in his agnovisse aliquam Superioritatem & jurisdictionem erga se. Pariter dum preces & petitiones Imperatoris ex humilitate accipiebat tanquam mandata, quibus obedire voluit, non agnovit in Imperatore aliquam potestatem imperandi proprie dictam: sic & de facto saepe profitebatur nos obedituros illis, qui tamen imperare nobis non possunt. Nam Gregorius erat *Pastor*, Imperator *ovis*, nec id Gregorius ignoravit, nec tacuit; nam l. 4. ep. 31. etiam servum Imperatoris se dicat, tamen addit, Imperatorem debere reverentiam Sacerdotibus exhibere: quod certè non Superioris, sed Inferioris est. Interim Gregorius causam habuit tam humiliter loquendi & scribendi Imperatori; cum iste ex permissione Divina suae potestatis jura transcendens nimium sibi tribueret in Ecclesiam, & Ecclesiae Praesules, ex altera verò parte Gregorius vaide indigeret ope ac amicitia Imperatoris adversus Longobardos Ecclesiae acerrimos hostes. Deinde illis temporibus etiam Imperatores aliqui, ut dixi, nimiam sibi auctoritatem in Romanum Pontificem arrogabant: nam postquam Herulorum & Italia Reges, cum primis Odoacer, & Theodoricus Arianus, turbare ceperunt electionem liberam Romani Pontificis, postmodum Reges Gothorum, & tandem malum exemplum pari tenore secuti sunt Imperatores Romani, cum primis Justinianus, qui electos Pontifices tyrannicè coegerunt confirmationis titulo certam pecuniam summam dissolvere: quam tamen praetensionem velut iniquam rursus abrogarunt alij Imperatores, nempe Constan-

tinianus

tinus Barbatuſ, Ludovicuſ Piuſ &c. Et cū poſtea anno circiter 963. Otho Magnuſ ejuſque filiſ junior haſ tricaſ denio ſuſcitarent, ruruſ eaſ abrogavit S. Henricuſ ex Duce Bavariæ Imperator. Et hæc Imperatorum arrogantia & viciliſtudo multas turbas ac bella inter Pontifices ac Imperatores ſuſcitavit, cū Imperatores ſuoſ clientuſ per vim intrudebant, quos recuſabat Cle- riuſ Romanuſ; donec tandem Cardinaliuſ Cæruſ prævaluit circa annum Chriſti 1143. liberè eligendo Cæleſtiniuſ II.

Ad 2. Gregoriuſ improbat tituluſ *Univerſaliſ* in illo, cui non competit, & qui ex ambitione eum ſibi tribui contendit, uti fecit Episcopuſ Conſtanti- nopolitanuſ Joanneſ, quem propterea reprehendit. Pro ſe autem & in ſe non admittit hunc tituluſ, quamvis competentem, partim ſtudio humilitatiſ, partim quia hic tituluſ intelligi poteſt in aliquo ſenſu falſo, nimirum in hoc, quaſi ille, qui *Univerſaliſ* Episcopuſ dicitur, eſſet ſoluſ Episcopuſ, adempto aliſ omnibuſ honore & nomine Episcopali: in quo ſenſu l. 4. ep. 38. ad Mauritiuſ Imp. ait, nullum Romanorum Pontificuſ uſurpãſſe nomen Episcopuſ Univerſaliſ. In quem ſenſu alibi dicit: *ſi unus Univerſaliſ eſt, reſtat, ut voſ Episcopuſ non ſitiſ.* Interim quantum Gregoriuſ tituluſ Univerſaliſ ex allatiſ cauſiſ renuit, tantum e ipſa in ſe agnovit poteſtatem Univerſalem, & ſe geſſit pro Episcopuſ Univerſali, vel potiùſ Univerſaliſ Eccleſiæ, ſeu pro ſupremo Capite omnium Episcoporum. Siquidem hanc ſupremam

poteſtatem & Primatuſ exercuit in Episcopuſ Sicilia l. 2. indict. 10. ep. 4. in Episcopuſ Africa ep. 32. in Episcopuſ Gallia l. 7. indict. 2. ep. 112. in Episcopuſ Dalmatia l. 5. ep. 26. in Episcopuſ Hiſpania l. 11. ep. 50. in Episcopuſ Græcia l. 5. ep. 7. ubi ſignificat Episcopuſ Epiri, *ſe cuncta privilegia Andrea Episcopuſ confirmãſſe, quaſ prædeceſſoreſ (Romani Pontifices) ejuſ prædeceſſoribuſ contulerunt.* Et l. 7. ep. 63. ad Joanneſ Episcopuſ Syracuſanuſ ſic ſcribit: *de Conſtanti-nopolitana Eccleſia (quaſ tamen omnium maxime ſe ſubtrahere moliebatur juridi-c-tioni Romani Episcopuſ) quis eam dubitet Apoſtolica Sedi eſſe ſubjectam? quod & Dominuſ piſſimuſ Imperator, & frater noſter Eufebiuſ ejuſdem civitatiſ Episcopuſ aſſidue proficitur.* Denique idem Gregoriuſ non tantum exercuit Primatuſ in totam Eccleſiam, ſed eundem clarè aſſeruit: nam l. 7. indict. 2. ep. 69. ait: *Sine Apoſtolica Sediſ authoritate atque conſenſu nullat, qua-cun-que acta (in Synodo) fuerint, viroſ habent &c. Si quiſ ſeriuſ ſententia aliqua in parte neglexerit, a B. Petri Apoſtoloruſ Principiſ pace ſe noverit ſegregatuſ.* Et in Pſal. 4. Pœnitentialem: *Simoniacuſ Rex in tantum ſue temeritatiſ extendit veſania, ut caput omnium Eccleſiaruſ Romanam Eccleſiam ſibi vendicet, & in Domina Gentiuſ terrena juſ poteſtatiſ uſurpet. Quod omnino ille fieri prohibuit, qui hanc B. Petro Apoſtolo ſpecialiter com-miſiſt, dicens: Tibi dabo Eccleſiam me-am.* Vid. Serrariuſ à p. 372. Demum in epist. de privill. conceſſo Monafterio S. Me-

S. Medardi clarè pronuntiat: *haec Sedes Romana speculationem suam toti Orbi indicis, & novas constitutiones omnibus mittit.* Nunquid haec Universalem potestatem indicant? Ad 3. Ibi solum declaratur, Episcopum Romanum non tantum in districtu Romano suae dioceseos particularis esse Episcopum, sed etiam esse Archiepiscopum & Patriarcham pro certo districtu, scilicet pro Occidente: cum quo Patriarchatu, cui similis erat Constantinopolitanus, Antiochenus, Alexandrinus, & Jerosolymitanus, stat simul potestas Universalis in totam Ecclesiam competens ipsi tanquam Capiti à Christo constituto, & tanquam Pastori omnium Christi ovium; sicut cum Episcopatu stat dignitas & potestas Archiepiscopalis & Patriarchalis in inferioribus Papae Episcopis.

31. Ob. 6. Circa annum Christi 850. inter Leonem IV. & Benedictum III. aliqua femina fuit Papa, dicta Joannes VIII. Sed hoc modo fuit interrupta successio Pontificum, & tota Ecclesia erravit acceptando Pontificem, impedimento Juris Divini laborantem.

R. haec est decantata fabula, tum quia Historici illius temporis, & valde vicini, qui tamen ex professo scribebant seriem Pontificum, ut Anastasius Bibliothecarius, Ado Viennensis, Rhegino Abbas, Otto Frisingensis, Abbas Urspergensis &c. nullam prorsus mentionem hujus rei faciunt, asserentes, post Leonem IV. statim intra paucos dies electum esse Benedictum III. Illi autem Historici, qui ex Catholicis de Papa femina meminerunt, primum post aliqua secula vivebant, uti Maria-

nus Scotus, Sigebertus, & Martinus Polonus, qui insuper non pro certo asserunt, sed *dubio*, adhibendo hos terminos, *dicitur, fama est.* Præterea isti Auctores in alijs rebus Historicis saepe convincuntur errasse vel ex simplicitate, vel ex fraude Schismaticorum, Casari contra Pontificem nimis faventium, ut erat Card. Benno, vel à malevolis corrupti. Quibus plus credendum? Tum quia in circumstantijs hujus fabulae, per se incredibilibus, Adversarij sibi turpiter contradicunt, v. g. de hujus feminae nativitate, nomine, studijs, partu &c. Neque dicas, nostrum fundamentum negandi, quod Papa fuerit femina, esse negativum ab auctoritate petitum, quod diximus inefficax esse. Nam non est pure negativum, sed simul etiam affirmativum, in quantum memorati Auctores synchroni scripserunt tale quid, cum quo stare non potest Papa Joannissa. Certè si fuisset hæc Papissa, debuissent illius mentionem facere, quia spectasset per se ad historiam, cum ex professo scripserint successionem Pontificum. Deinde etsi revera irrepisset femina, tamen propterea non fuisset interrupta successio Pontificum, sed tantum vacasset Sedes per unum aut alterum annum, quibus præfuisse fingitur hæc femina. Præterea non est definitus fidei articulus, non posse irreperere Pontificem putativum, impedimento Juris Divini laborantem. Denique cur Sectarij nobis objicere præsumunt feminam Papissam, cum tamen Calvinistæ in Anglia aperte agnoscant pro Capite Ecclesiae suae, & Lutherani mortuis Regibus & Electoribus &c.

Regi-

Regimen Ecclesie transferant ad superstites eorum Uxores ?

52. Ob. 7. Papa est Antichristus : ergo non est Successor D. Petri. Ant. prob. 1. quia Papa est valde superbus, & ostendit se tanquam Deum, se extollendo super Imperatores & omnem potestatem humanam. 2. Quia facit falsa miracula Laurenti, Oettingæ Veteris &c. 3. Quia Suis imprimat characterem Antichristicum, scilicet per unctionem in Sacramento Confirmationis. 4. Quia Papa sedet in *Templo Dei*, scilicet in Ecclesia Christi. Hæc enim sunt genuina signa Antichristi.

R. Vel Adversarij nomine Antichristi intelligunt illum Magnum, quem recipient Judæi Jo. 5. & tribus annis cum dimidio persequetur Ecclesiam Dan. 7. & Apoc. 12. quem Paulus vocat hominem peccati, non venturum, antequam dissolvatur & de medio fiat Romanum Imperium 2. Thess. 2. qui primum veniet in fine Mundi Mat. 24. Qui negabit, Jesum esse Christum 1. Jo. 2. qui se afferet verum Messiam Jo. 5. qui coli cupiet pro Deo. 2. Thess. 2. ? Et iste Antichristus *Magnus*, quem communiter intelligimus prolata voce *Antichristus*, evidenter non est Papa, tum quia Papa non est persona singularis, sed sunt plures continua successione, tum quia nihil ex signis hujus Antichristi convenit Romanis Pontificibus, cum nullus neget Christum, nec ullus se dicat Messiam, aut Deum &c. Ut adeo non putem, ullum unquam fuisse hæreticum, vel Lutheranum, Calvi-

R. P. Pichler Theol. Polemica.

nistam &c. adhuc ratione utentem, qui revera crediderit aut credat, Papam esse hunc *Antichristum Magnum*, pro quo eum haberi cupiunt ab imperita plebe. Vel nomine Antichristi intelligunt omnes illos, qui adversantur Christo, falsa docendo, ut fuerunt hæretici, aut Ecclesiam Christi persecuendo, de quibus S. Joannes dicit : *nunc Antichristi multi sunt.* c. 2. v. 18 ? Et tunc non Papa, sed illi, qui ab Ecclesia egressi novam doctrinam tradunt (verbò omnes Apostata) Antichristi sunt, & appellantur à S. Joanne, quia statim post citata verba subjunxit : *ex nobis prodierunt* (ab Ecclesia defecerunt) *sed non erant ex nobis.* Nos non ex ipsis, sed ipsi prodierunt ex nobis, seu defecerunt. Si autem nomine Antichristi intelligant quosvis perversos homines, plures longè apud se Antichristos, magni illius Antichristi præambulones, reperient, quàm apud nos.

Ad probationem 1. Non ex superbia se ipsum extollit Papa supra Imperatores & omnem potestatem humanam, sed à Christo ita extollitur, utpote constitutus super omnes oves Christi, inter quas utique etiam numerari cupiunt Principes & Imperatores Christiani. Deum autem minimè se facit Papa aut Christum, quia hunc adorat tanquam unum verum Deum, cujus se Vicarium novit. Quare Adversarij eminentiam summi Pontificis interpretantur pro superbia, quam ipsi Christus contulit, & omnia malignè corradiant, quæ speculationis habent, dissimulantes interima-

Y 7

cla-

clara humilitatis indicia. v. g. dum se vocat servum servorum Dei, dum pauperum lavat pedes & osculatur in Cœna Domini, dum visitat hospitales aedes &c.? Ad 2. Non Papa, sed Deus facit illa miracula ad intercessionem B. V. ad ejus statuas, quæ miracula nec falsâ, nec illa sunt, quæ sicut patrabat Antichristus. Apoc. 13. Ad 3. Character Antichristicus erit sensibilis, omnibusque ejus affectis necessarius, ut emere possint & vendere &c. Apoc. 13. & 14. talis autem non est Unctio Christum in Confirmatione, nec alius ritus Pontificius. Ad 4. Etiam D. Petrus sedet in Ecclesia Christi: an ergo & ipse fuit Antichristus? Deinde si Pontifex Romanus sedet in Ecclesia Christi, tunc Ecclesia Romana erit Ecclesia Christi; ergo Sectarij non sunt in Ecclesia Christi. *Per templum Dei* D. Paulus non intellexit Ecclesiam Christi, sed templum Jerosolymitanum, quod ad hanc impietatem restaurabitur, ut dicunt multi Interpretes in c. 9. Danielis.

33. Obijciunt 8. iterum aliquorum Pontificum scelera (non enim facile vel trium foliorum Scriptorem ex modernis Sectarijs reperies, qui non rimetur sordes, & vitam Pontificum jugillet, utique cum defint argumenta solida) præsertim reos agunt Magiæ & Luxuriæ. Sed nullum ex omnibus Pontificibus, ne quidem Sylvestrum I. I. & Gregorium VII. quos maxime accusant, fuisse fædo *Magiæ* crimine infectum, ostendit Baronius, præsertim ad annum Christi 999. Quidquid dicat

Benno pseudo-Cardinalis, juratus Romanorum Pontificum hostis, utpote ab ipsis depositus, & qui ab eo decepti perperam descriperunt. Pariter primis 900. annis nullus ex Romanis Pontificibus turpi *Luxuriæ* vitio contaminatus est, primusque fuit Sergius III. quem postea ex omnibus vix ultra quatuor secuti sunt, de turpitudine convicti, qui tamen omnes vel intrusi vel alias non satis legitime electi erant, acceptati tamen postea ab Ecclesia, quæ judicabat, melius esse habere Caput, etiam tale, quam nullum, vel incertum. Quanta autem hæc est gloria Romanæ Ecclesiæ, quod tam pauci ex tanto numero, in tanta impunitate, in tanta proclivitate naturæ, huic vitio succubuerint! si Sectarij, eorumque Praecones, uxoribus juncti, tamen sæpe deprehendantur adulterijs, incestibus, & alijs turpitudinibus contaminati: quid mirum, si in summa libertate constituti paucissimi quidam Principes Ecclesiastici, quibus nullum præter virtutem & timorem Domini remedium est conscientia, aliquando lapsi sint? Quorum tamen lapsus plurimorum Pontificum integerrima & sanctissima vita ita operit, ut nemo, nisi sit impudens filius Cham, turpitudinem Patris revelare audeat.

Ut autem videat Lector, quam pauci existerint criminosi Papæ, placet eorum seriem, qua sibi succedebant, ex Bellarmino & alijs annexere, adjectâ singulis, qui ob publica scelera infames erant, hæc nota O (ab Arithmeticijs *Nulla dicta*) ijs verò, qui mediocris vi-

ta ac fama, appositò infausta illius nota dimidiò C. illis autem, qui boni fuerunt & laudabiles, litterâ L. denique Sanctis litterâ S; ut uno quasi in-

tuitu cuilibet pateat ad oculum, quinam fuerint Sede Pontificia indigni Pastores, quinam medioeris fortis, quinam laudabiles & sancti.

S E R I E S
PONTIFICUM ROMANORUM.

Nota.	Nomen.	Tempus.	Nota.	Nomen.	Tempus.
S.	Petrus.	34.	S.	Felix I.	273.
S.	Linus.	70.	S.	Eutychianus.	275.
S.	Cletus.	81.	S.	Cajus.	284.
S.	Clemens.	93.	S.	Marcellinus.	297.
<i>Saeculum II.</i>			<i>Saeculum IV.</i>		
S.	Anacletus.	103.	S.	Marcellus I.	304.
S.	Evaristus.	112.	S.	Eusebius.	309.
S.	Alexander I.	121.	S.	Miltiades. <i>aliàs</i> Melchias.	311.
S.	Sixtus I.	132.	S.	Sylvester I.	314.
S.	Telesphorus.	142.	S.	Marcus.	336.
S.	Hyginus.	154.	S.	Julius I.	337.
S.	Pius I.	158.	L.	Liberius.	352.
S.	Anicetus.	167.	S.	Felix II.	358.
S.	Soter.	175.	S.	Damasus I.	367.
S.	Eleutherius.	179.	L.	Siricius.	385.
S.	Victor I.	194.	S.	Anastasius.	398.
<i>Saeculum III.</i>			<i>Saeculum V.</i>		
S.	Zephyrinus.	203.	S.	Innocentius I.	402.
S.	Callistus I.	221.	S.	Zosimus.	417.
S.	Urbanus I.	227.	S.	Bonifacius I.	419.
S.	Pontianus.	233.	S.	Caelestinus I.	424.
S.	Anterus.	238.	S.	Sixtus III.	432.
S.	Fabianus.	239.	S.	Leo Magnus.	440.
S.	Cornelius.	254.	S.	Hilarius.	461.
S.	Lucius I.	255.	S.	Simplicius.	468.
S.	Stephanus I.	257.	S.	Felix III.	483.
S.	Sixtus II.	260.	S.	Gelasius I.	492.
S.	Dionysius.	261.			S. Ana

Nota.	Nomen.	Tempus.	Nota.	Nomen.	Tempus.
S.	Anastasius II.	497.	S.	Agatho.	678.
S.	Simmachus.	499.	S.	Leo II.	683.
<i>Saeculum VI.</i>			S.	Benedictus II.	684.
S.	Hormisda.	514.	L.	Joannes V.	685.
S.	Joannes I.	524.	L.	Conon, <i>alias</i> Cuno.	687.
S.	Felix IV.	526.	S.	Sergius I.	688.
L.	Bonifacius II.	530.	<i>Saeculum VIII.</i>		
L.	Joannes II.	532.	L.	Joannes VI.	702.
S.	Agapetus I. <i>alias</i> Agapitus.	532.	L.	Joannes VII.	705.
		532.	L.	Sifinius.	708.
S.	Sylverius.	537.	L.	Constantinus I.	708.
S.	Vigilius.	540.	S.	Gregorius II.	715.
L.	Pelagius I.	555.	S.	Gregorius III.	731.
L.	Joannes III.	560.	S.	Zacharias.	742.
L.	Benedictus I.	573.	L.	Stephanus II.	752.
L.	Pelagius II.	578.	L.	Stephanus III.	752.
S.	Gregorius Magnus.	590.	S.	Paulus.	757.
<i>Saeculum VII.</i>			L.	Stephanus IV.	768.
O.	Sabinianus.	605.	L.	Hadrianus I.	772.
L.	Bonifacius III.	606.	S.	Leo III.	796.
S.	Bonifacius IV.	607.	<i>Saeculum IX.</i>		
S.	Deusdedit.	615.	L.	Stephanus V.	816.
L.	Bonifacius V.	618.	S.	Papthalis I.	817.
L.	Honorius I.	626.	L.	Eugenius II.	824.
L.	Severinus.	639.	L.	Valentinus.	827.
L.	Joannes IV.	640.	L.	Gregorius IV.	828.
L.	Theodorus I.	641.	L.	Sergius II.	844.
S.	Martinus I.	649.	S.	Leo IV.	847.
L.	Eugenius I.	654.	L.	Benedictus III.	855.
S.	Vitalianus.	655.	L.	Nicol. Magnus I.	858.
L.	Adéodatus.	669.	L.	Hadrianus II.	868.
L.	Donus, <i>alias</i> Domnus.	676.	C.	Joannes VIII.	873.
			L.	Marinus I.	883.
				Yy 3	L. Ha.

Nota.	Nomen.	Tempus.	Nota.	Nomen.	Tempus.
L.	Hadrianus III.	884.	L.	Benedictus VII.	975.
L.	Stephanus VI.	885.	L.	Joannes XIV.	984.
L.	Formosus.	891.	L.	Joannes XV.	985.
O.	Bonifacius VI.	895.	L.	Joannes XVI.	995.
O.	Stephanus VII.	897.	L.	Gregorius V.	996.
L.	Romanus.	900.	L.	Sylvester II.	999.
<i>Seculum X.</i>			<i>Seculum XI.</i>		
L.	Theodorus II.	901.	L.	Joannes XVII.	1003.
L.	Joannes IX.	901.	C.	Joannes XVIII.	1003.
L.	Benedictus IV.	905.	L.	Sergius IV.	1009.
L.	Leo V.	907.	L.	Benedictus VIII.	1012.
O.	Christophorus.	908.	L.	Joannes XIX.	1024.
O.	Sergius III.	908.	O.	Benedictus IX.	1034.
L.	Anastafius III.	910.	L.	Gregorius VI.	1044.
C.	Lando.	912.	L.	Clemens II.	1047.
O.	Joannes X.	912.	L.	Damasus II.	1048.
L.	Léo VI.	928.	S.	Leo IX.	1049.
L.	Stephanus VIII.	929.	L.	Victor II.	1055.
O.	Joannes XI.	931.	L.	Stephanus X.	1057.
<i>Muli hic ponunt Leonem</i>			L.	Nicolaus II.	1058.
<i>VII. quem tamen Baronius</i>			L.	Alexander II.	1061.
<i>vocat Pseudo-Pontificē, 936.</i>			S.	Gregorius VII.	1073.
L.	Stephanus IX.	940.	L.	Victor III.	1086.
L.	Martinus II.	943.	L.	Urbanus II.	1087.
L.	Agapetus II.	946.	L.	Paschalis II.	1099.
O.	Joannes XII.	956.	<i>Seculum XII.</i>		
L.	Benedictus V.	965.	L.	Gelasius II.	1118.
L.	Leo VIII.	965.	L.	Callistus II.	1119.
L.	Joannes XIII.	966.	L.	Honorius II.	1125.
L.	Donus II.	972.	L.	Innocentius II.	1130.
L.	Benedictus VI.	973.	L.	Celestinus II.	1143.
<i>Hic ponunt aliqui Bonifacium VII. quem Baronius appellat</i>			L.	Lucius II.	1144.
<i>tyrannum.</i>			L.	Eugenius III.	1145.
				L. Ana-	

<i>Nota.</i>	<i>Nomen.</i>	<i>Tempus.</i>	<i>Nota.</i>	<i>Nomen.</i>	<i>Tempus.</i>
L.	Anastafius IV.	1153.	L.	Benedictus XI.	1334.
L.	Hadrianus IV.	1154.	C.	Clemens VI.	1342.
L.	Alexander III.	1160.	L.	Innocentius VI.	1352.
L.	Lucius III.	1181.	L.	Urbanus V.	1362.
L.	Urbanus III.	1186.	L.	Gregorius XI.	1371.
L.	Gregorius VIII.	1187.	L.	Urbanus VI.	1378.
L.	Clemens III.	1188.	L.	Bonifacius IX.	1389.
L.	Cœlestinus III.	1191.	<i>Sæculum XV.</i>		
L.	Innocentius III.	1198.	L.	Innocentius VII.	1404.
<i>Sæculum XIII.</i>			L.	Gregorius XII.	1406.
L.	Honorius III.	1216.	L.	Alexander V.	1409.
L.	Gregorius IX.	1227.	O	Joannes XXII. <i>communiter</i>	
L.	Cœlestinus IV.	1241.		XXIII.	1410.
L.	Innocentius IV.	1243.	L.	Martinus III. <i>communiter</i>	V.
L.	Alexander IV.	1254.			1417.
L.	Urbanus IV.	1261.	L.	Eugenius IV.	1431.
L.	Clemens IV.	1265.	L.	Nicolaus V.	1447.
L.	Gregorius X.	1271.	L.	Callistus III.	1455.
L.	Innocentius V.	1276.	L.	Pius II.	1458.
L.	Hadrianus V.	1276.	L.	Paulus II.	1464.
L.	Joannes XX.	1276.	L.	Sixtus IV.	1471.
L.	Nicolaus III.	1277.	L.	Innocentius VIII.	1484.
L.	Martinus II. <i>aliàs</i> IV.	1281.	O	Alexander VI.	1492.
L.	Honorius IV.	1285.	<i>Sæculum XVI.</i>		
L.	Nicolaus IV.	1288.	L.	Pius III.	1503.
S	Cœlestinus V.	1294.	C.	Julius II.	1503.
L.	Bonifacius VIII.	1294.	L.	Leo X.	1513.
<i>Sæculum XIV.</i>			L.	Hadrianus VI.	1522.
L.	Benedictus X.		L.	Clemens VII.	1523.
	<i>Aliàs etiam</i> XI.	1303.	L.	Paulus III.	1534.
C	Clemens V.	1305.	L.	Julius III.	1550.
C	Joannes XXI. <i>communiter</i>		L.	Marcellus II.	1555.
	XXII.	1316.	L.	Paulus IV.	1555.
				L. Pius	

<i>Nota.</i>	<i>Nomen.</i>	<i>Tempus.</i>	<i>Nota.</i>	<i>Nomen.</i>	<i>Tempus.</i>
L.	Pius IV.	1560.	L.	Gregorius XV.	1621.
S.	Pius V.	1566.	L.	Urbanus VIII.	1623.
L.	Gregorius XIII.	1572.	L.	Innocentius X.	1644.
L.	Sixtus V.	1585.	L.	Alexander VII.	1655.
L.	Urbanus VII.	1590.	L.	Clemens IX.	1667.
L.	Gregorius XIV.	1590.	L.	Clemens X.	1669.
L.	Innocentius IX.	1591.	L.	Innocentius XI.	1676.
L.	Clemens VIII.	1592.	L.	Alexander VIII.	1689.
			L.	Innocentius XII.	1691.
			L.	Clemens XI.	1700.
	<i>Seculum XVII.</i>				
L.	Leo XI.	1605.			
L.	Paulus V.	1605.			
				<i>Summa</i> 247.	

Ex his 247. Pontificibus fuerunt *sancti Martyres* 34. scilicet omnino omnes trium primorum sæculorum, numero triginta, deinde Marcellus I. Sæculo IV. Vigilus & Pelagius I. Sæculo VI. Martinus I. Sæculo VII. *Sancti Ecclesie Doctores* 2. scilicet Leo M. & Gregorius M. alij *Sancti Confessores* 41. Adeoque ex 247. exstiterunt Sanctis annumerati 77. serè tertia pars Pontificum. Quanta gloria Ecclesie Romanæ! Quæ unquam Communitas, quæ Respublica vel profana vel facta, tot sanctos Principes habuit? Neque primitiva tantùm Ecclesie sanctorum Pontificum ferax erat; quia post Gregorium M. qui clausit Sæculum VI. adhuc numerantur 18. inter Sanctos relati: Protestor autem, si fortè (quod humanum est) in uno vel altero, à me *Sanctis* anumerato, vel omisso deceptus fuissim, me bona fide procellisse, salvà per omnia Sedis Apostolicæ auctoritate, cujus est declarare *Sanctos*.

Cæteri fuerunt saltem boni & lauda-

biles (exceptis 11. qui cum scandalo præfuerunt, & alijs 7. qui partim cum laude, partim cum infamia Pontificatum gesserunt) fuerunt boni, inquam, & laudabiles, hoc est, vel nunquam graviter & scandalosè lapsi sunt, vel admissum errorem. v. g. aliquam socordiam, affectum nimium ergo consanguineos, nimiam parsimoniam, vel nimiam liberalitatem &c. aut penitentiâ, aut factis contrarijs, aut alijs egregijs virtutibus emendârunt. Vel etiam egregijs facinoribus insignem virtutem aut scientiam suam comprobârunt, nomènque æternâ memoriâ dignissimum posteris reliquerunt.

Ubi hoc etiam adverto, nullum ex Germanis Pontificibus non bonum fuisse. Ex Germania enim ad Solium Papale evocati sunt 7. Nimirum *Stephanus XI.* promovente Ottone Imperatore, cujus patria & familia latet. *Gregorius V.* Imperatoris Ottonum stirpis, Sueviæ Dux. *Clemens II.* Saxo, prius

prius Episcopus Bamberg. *Damasus II.* Bavarus, prius Episcopus Brixinae in Tyroli. *S. Leo IX.* Alsatius Comes de Taxspurg, prius Episcopus Tullensis in Lotharingia. *Victor II.* Suevus, Comes de Calb, prius Episcopus Eystettensis. *Hadrianus VI.* Belga, prius per Hispaniam Prorex. Sunt & alij 5. Pontifices ex Romano Imperio Germanorum assumpti, nimirum *Stephanus X.* Lotharingae Dux. *Callistus II.* Burgundiae Dux. *Innocentius V.* Lotharingus.

Bonifacius II. & *Pelagius II.* Gotthi. Caeteros dedit plerosque Italia & Roma. Ex Judaea tamen ortum duxerunt 3. ex Syria 6. ex Africa 3. ex Hispania & Portugallia 4. Ex Francia 10. Ex Dalmatia & Thracia 3. ex Graecia 12. ex Anglia 1. ex Candia five Creta 1. ex Sicilia 3. ex Sardinia 2. toto Romano Germanorum Imperio 12. quos paulo ante honoris gratia nominavi.

ARTICULUS II.

Romanus Pontifex est etiam Caput Conciliorum.

SUMMARIUM.

1. Quid & quotuplex sit Concilium.
2. Ut aliquod Concilium sit generale & legitimum, debet esse convocatum auctoritate summi Pontificis.
3. Dirigi ab eodem vel per se vel per suos legatos praesidente.
4. Potest tamen tam convocationis quam praesidentia Pontificia defectus suppleri per subsequentem approbationem.
5. Debent vocari omnes Episcopi Diocesim habentes.
6. Formula celebrandi Concilium habetur Act. 15.
7. Quenam hucusque celebrata sine Concilia generalia, tam legitima, quam illegitima, & mixta.
8. Concilium generale legitimum in suis decretis fidei & morum est infallibile.
9. Et habet potestatem ferendi Leges totum Orbem Christianum obligantes.
10. Non est incertum, an defacto aliqua Concilia fuerint legitima. Etiam Adversarij aliqua agnoscunt & recipiunt. Quas hodie Sellarij ineptas conditiones requirant ad legitimum Concilium.
11. Quid, si Papa solus toti Concilio contradiceret?
12. An & quomodo Concilia faciant novos fidei articulos?
13. Nulla Concilia generalia legitima errarunt unquam.
14. Exponitur status illius famosae questionis, an Papa sit supra Concilium.
15. Afferitur, & probatur ex Scriptura, Papam esse supra Concilium.

R. P. Pichler Theol. Polemicæ

Zz

16.